

Agatha Mistry

Primera edició: setembre del 2014

Títol original italià: *Il segreto di Dracula*

Idea original de Mario Pasqualotto.
Projecte editorial d'Atlantya Dreamfarm, s.r.l., Itàlia,
en col·laboració amb Luca Blengino.
Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi
Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Atlantya Dreamfarm s.r.l., via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
Publicat per primera vegada per Istituto Geografico De Agostini, S.p.A.,
Novara, Itàlia.

© 2014 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció

© 2014 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantya S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantya.it, www.atlantya.com

Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre són llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com
lagalera@lagaleraeditorial.com

Impress a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella.
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-13.183-2014
Impress a la UE

ISBN: 978-84-246-5229-6

No és permès d'emmagatzemar, reproduir o transformar de cap manera, ja sigui electrònica o mecànica, incloent-hi la fotocòpia o l'escaneig o qualsevol altre sistema d'emmagatzematge, la totalitat o part d'aquest llibre sense l'autorització escrita del propietari del copyright. Per a més informació, adreceu-vos a Atlantya S.p.A.

Sir Steve Stevenson

EL SECRET DE DRÀCULA

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

laGalera

QUINZENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

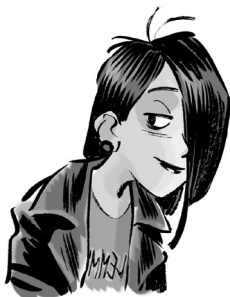

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

Dolores

Alta, pàl·lida, de cabells negres com el carbó, el seu somni és escriure una gran enciclopèdia dels vampirs.

DESTÍ: TRANSSILVÀNIA

OBJECTIU

Anar a Transsilvània per indagar sobre aparicions esgarrifoses i esdeveniments inexplicables rere els quals s'amaga l'ombra del comte Dràcula!

Aquella tarda de mitjan abril, en Larry Mystery, el jove investigador de catorze anys, passejava pels carrers londinencs exhibint uns aires de conquistador: vambes d'un vermell encès i una llampant bandera britànica estampada a la samarreta. Bufava un agradable ventet primaveral. Abans de sortir del seu àtic al quinzè pis de Baker Palace, el noi s'havia ruixat amb un perfum de cap a peus. Es tractava d'una essència provençal que li havia regalat la cosineta Agatha pel seu aniversari. Potser s'havia excedit una mica amb la dosi buidant tota l'ampolleta: ara, per on passava, s'escampava un deixant de muguet i sàndal. Tenia la sensació

que la gent, pel carrer, l'esquivava, però, en el fons, a ell tant li feia!

Havia arribat el gran dia. Al cap de pocs minuts tenia la primera cita amb la meravellosa Rosie Bolton. Havia de desplegar tot el seu encant de detectiu infal·lible!

En Larry va recordar l'època de l'institut, quan, amagat rere el manual de matemàtiques, mirava de reüll cap a la cadira de la Rosie i sospirava. Se sentia maldestre i cohibit, mentre que la Rosie era desimbolta, intel·ligent i alegre.

Per no parlar d'aquell rostre angèlic i d'aquells ulls blaus de somni...

—Haig de fer el cor fort —es va animar a ell mateix—. Ja no sóc un zero a l'esquerra, he afrontat missions perilloses arreu del planeta!

El noi era un alumne de l'Eye International, una de les agències d'investigadors més famoses del món. És clar que, sense l'ajuda de l'Agatha, les seves investigacions top secret haurien fracassat

estrepitosament... Però quin mal hi havia a exagerar una mica per impressionar la Rosie?

—En la guerra i en l'amor tot s'hi val! —es va dir enfilant el passatge de vianants del pont de Westminster.

La setmana abans, la Rosie i ell s'havien trobat per la xarxa, al Facebook. Els últims dies s'havien enviat missatges cada vegada més freqüents fins que ella li havia proposat de quedar; en Larry no se'n sabia avenir. Concretament li havia demanat que l'acompanyés al London Eye.

La Rosie l'esperava al fons dels Jubilee Gardens, a la riba del Tàmesi, davant de les taquilles. En Larry la va veure de lluny i es va posar vermell com un tomàquet... Els últims anys encara s'havia fet més maca! El cor li ressonava com un timbal.

—Larry! —va cridar ella—. Quina il·lusió que ens tornem a veure, no creus?

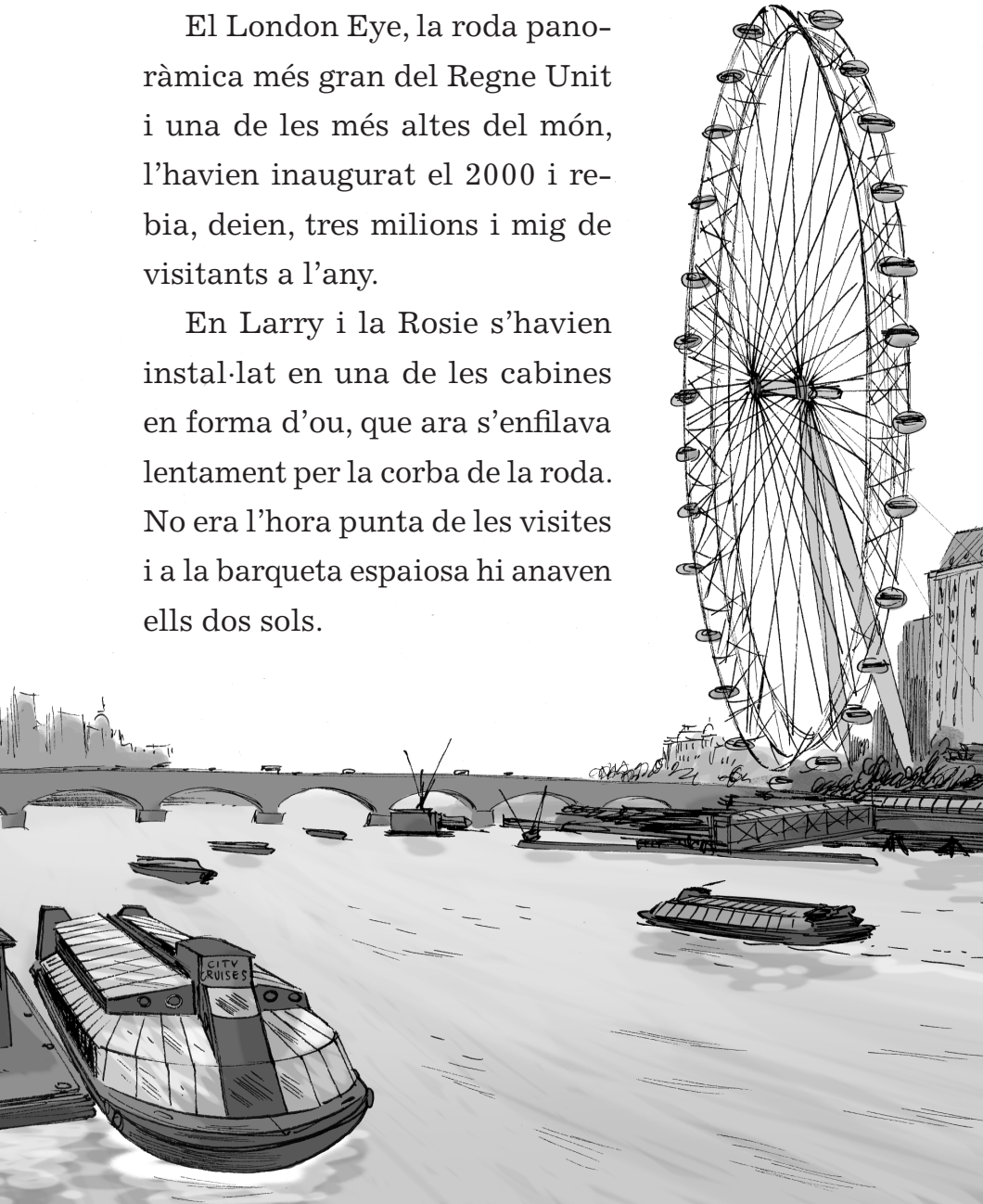
—Eh... sí... ja... —va balbucejar ell, en un atac de pànic.

El London Eye, la roda panoràmica més gran del Regne Unit i una de les més altes del món, l'havien inaugurat el 2000 i rebia, deien, tres milions i mig de visitants a l'any.

En Larry i la Rosie s'havien instal·lat en una de les cabines en forma d'ou, que ara s'enfilava lentament per la corba de la roda. No era l'hora punta de les visites i a la barqueta espaiosa hi anaven ells dos sols.

—Quina meravella, no trobes? —va dir la Rosie donant una ullada al paisatge.

El Tàmesi centellejava als seus peus i de lluny es veia el Big Ben. En Larry es va concentrar en el panorama per no pensar en aquella situació carregada de tensió...

La Rosie sempre l'havia cohibit. I, amb el pas dels anys, semblava que la cosa encara empitjorava. En Larry havia respost a les seves preguntes amb monosíl·labs, tenia les mans suades i les cames li tremolaven. Ho mostrava tot menys l'encant d'un detectiu infal·lible. Estava fent el paperot d'un autèntic babau! A més, l'olor embafadora del muguet inundava la cabina... L'aire era irrespirable. Per sort, la Rosie no semblava fixar-se en aquells detalls... No havia deixat de xerrar tota l'estona.

Passat un quart d'hora, la roda havia fet mitja volta. La cabina es trobava a cent trenta-cinc metres del terra. Des d'allà dalt, el panorama era espectacular. Londres semblava una maqueta.

Just en aquell moment, ella se li va acostar i va deixar anar un sospir lànguid.

—Saps què? T'he convidat avui aquí per un motiu —va confessar.

—Qui... quin? —va quequejar ell.

—Bé, de fet, em fa una mica de vergonya dir-t'ho, però la veritat és que...

En Larry va retenir l'alè.

—Havia oblidat completament la teva cara.

—QUÈ?

—Ho dic de debò! —va respondre rient—. Quan ens vam retrobar al Facebook, vaig mirar de recordar el teu aspecte, però sense èxit! Al teu perfil de Facebook no hi ha cap foto! Vaig intentar fer memòria dels anys a l'institut, però només vaig recordar la teva cara amagada rere el llibre de matemàtiques! No ho trobes graciós?

—Sí, molt divertit —va sospirar ell abatut.

La Rosie el va mirar fixament amb els seus profunds ulls blaus.

—Però t’haig de dir que et trobo realment guapo, saps? — va afegir.

En sentir aquelles paraules, en Larry va notar un tremolor. Va necessitar uns segons per entendre que aquella vibració no venia del seu cor, sinó de la butxaca dels pantalons on tenia l’EyeNet, l’enginy electrònic d’alta tecnologia que posseïen tots els agents de l’Eye International.

El noi es va treure l’aparell de titani.

—Perdona —va balbucejar—. Ehem... és... una trucada important.

—Oh, d'acord —va dir ella en un to de decepció. Llavors es va allunyar discretament i es va dirigir a l'altre extrem de la gran cabina deserta.

A la pantalla va aparèixer el rostre pàl·lid i afilat de l'agent VH55. Era el professor de Tècniques de Desmistificació: s'encarregava d'ensenyar als joves a desemascarar els trucs enginyosos i els efectes especials sofisticats que fan servir els estafadors més experts per emmascarar els seus crims com si fossin fets sobrenaturals.

Era força estrany que els seus superiors li truquessin directament... Normalment, les missions s'assignaven als agents amb un simple missatge.

—Ja era hora, LM14 —va esbufegar l'home—. Es pot saber què està fent? La Secció Nemo necessita un agent disponible d'aquí a tres hores. Vull veure si és capaç de posar en pràctica tot el que li he ensenyat!

El noi va sentir un calfred a l'esquena. La Secció Nemo, de dubtosa fama, era el departament de l'Eye International més estrany i objecte de tota mena de rumors. Els seus agents s'ocupaven dels casos més misteriosos i sovint es trobaven en situacions... al límit de la realitat: aparicions d'espectres, abduccions per extraterrestres i altres històries de pel·lícula de terror. Però, gràcies als seus coneixements científics, els agents de la Nemo sempre aconseguien trobar una explicació racional fins i tot al fet més absurd. El seu lema era: «Rere cada fantasma s'amaga un criminal molt astut!»

VH55 era el cap de la secció, a més d'un dels professors més severos. Sobre ell corrien rumors força estranys: alguns deien que era un antic oculista... D'altres afirmaven fins i tot que tenia poders paranormals! L'home es va posar bé les ulleretes rodones i negres que no es treia mai.

—Què passa, LM14, que està embadalit? —va preguntar en un to irritat.

—Oh, no, senyor —va dir ell—. Sóc tot orelles!

—Perfecte! Doncs se n'ha d'anar a Cluj, a Romania. Tenim un problema de vampirs.

—Va... vampirs? —va repetir en Larry fent uns ulls com taronges.

—Desaparicions misterioses lligades a una antiga maledicció transsilvana —va esbufegar el professor—. Evidentment, es tracta d'alguna estafa molt ben enginyada que vostè haurà de resoldre. El seu avió sortirà d'aquí a una hora i mitja de l'aeroport de Luton. En breu li enviaré els detalls de la missió. Que tingui sort!

Abans que en Larry tingués temps de replicar, el rostre de VH55 ja havia desaparegut de la pantalla. El noi va llançar una mirada desesperada cap a la Rosie Bolton.

—Que passa res? —va preguntar ella—. T'has quedat blanc de cop i volta...

En Larry va passar els quinze minuts següents mirant nerviosament el rellotge i balbucejant ex-

cuses per justificar la seva marxa sobtada. Quan finalment el London Eye va acabar de fer la volta, el noi es va afanyar a dir adéu a l'amiga i va sortir volant.

Durant tota l'estona, no havia sigut capaç de mirar-li els magnífics ulls blaus.